

Български корени в Саарбрюкен

Неделното училище „Васил Левски“ в най-малката немска провинция Саарланд отбелязва 10-годишния си юбилей със засаждане на дърво и роза

С тържествено засаждане на планински ясен и роза в един от парковете в центъра на града се отбелязват 10 години от създаването на Българското неделно училище „Васил Левски“ в Саарбрюкен. Заради епидемичните мерки броят на присъстващите е ограничен. Поздравления за юбилей на училището отправиха районният зам.-кмет на Саарбрюкен Томас Емзър, председателят на немско-българското дружество „Приятели на България“, в което членува училището – Антоний Ганев, както и неговият почетен председател Маргот Бер. В следобедните часове на 18 септември се проведе онлайн тържество, в което се включиха повечето ученици и техните родители и учители, както и генералният консул на България във Франкфурт на Майн Антоанета Байчева. Тя ги поздравя сърдечно за празника и им пожела още много успехи.

Снимка: Аврамов

Заедно с официалните гости и учениците се включиха в засаждането на дървото и розата

Антоанета НАЙДЕНОВА,
наш специален претеник

Идеите за отбелязването на 10-годишнината на БУ „Васил Левски“ се променят няколко пъти, като последната е за провеждане на тържеството в голяма зала на Университета на Саарланд в Саарбрюкен, с който училището поддържа добри отношения още от създаването си. След като става ясно, че на празника няма да могат да присъстват всички ученици и техните родители, екипът на школото решава да го направи виртуално. Заснемат се и се излъчват песни, стихотворения, танци, наградени есета и други изпълнения на възпитаници на „Васил Левски“ от всички възрасти. Бившата ученичка на училището Лора Ганева прави филм с кадри от 10-годишната му история.

„Решихме да посадим дърво, защото то символизира корените, които се надяваме да пусне Българското училище в саарландското общество, и роза, като един от символите на България. Искане ни се децата, които са родени тук и за които понятието Родина има по-различен смисъл от този, който ние внасяме, да запомнят завинаги красотата и уханието на страната, от която са дошли техните родители.“ Това сподели пред „Аз-буки“ ръководителят на Българското училище „Васил Левски“ Евелина Аврамова-Ганева.

Началото е поставено преди 10 години, когато Евелина създава проект за развитие на български образователен център в Саарбрюкен. Тя успява да убеди Маргот Бер – създател и по онова време председател на немско-българското дружество „Приятели на България“, да съдейства за намиране на стая, където да се обучават децата, проявили желание да учат езика.

„Започнах само с 5 деца, две от които бяха моите, но за два месеца станаха 11“, спомня си ръководителят на школото. Сега в него учат повече от 110 деца – 25 са в открития през учебната 2016/2017 г. филиал на училището в Кайзерслаутерн, а останалите са в Саарбрюкен.

Учебните часове се провеждат в сгради на частни езикови училища. Въпреки че броят на децата в Кайзерслаутерн не се увеличава, филиалът е много необходим. Там учат предимно деца на родители, които работят във военната база. И когато се завърнат в родината, децата продължават без проблеми

Евелина Аврамова-Ганева,
директор

образованието си в България. Във филиала има трима педагози – двама по БЕЛ и един по география и извънкласна дейност „Бит и традиции“. В едно от филмчетата по време на онлайн тържеството децата от Кайзерслаутерн показват как изработват български шевици и какво символизират те.

В Саарбрюкен учителите са шестима, като този по история преподава и в Кайзерслаутерн. Тук обучението на двете предучилищни групи се извършва само сутрин, а на останалите класове – и сутрин, и след обяд. Извънкласните занимания включват фолклорни танци и театър, чието провеждане се налага да бъде замразено заради пандемията. Причината е, че доста родители се притесняват, че децата трябва да се хващат за ръчички или да общуват без маски. Продължават обаче заниманията по „Бит и традиции“, при които се изработват всякакви предмети и сувенири за различните празници.

„Всички български училища в чужбина имат проблеми с учителските кадри, защото хората, които имат желание и време и са дълбоко мотивирани, не получават заплащане според очакванията си. Бюджетът не ни позволява да им плащаме колкото в другите училища в държавата, в която живеят. Затова има текучество на кадрите. Остават само онези, които държат да се занимават с това и не разчитат единствено на тези доходи“, обяснява Евелина Аврамова.

В БУ „Васил Левски“ имат две предучилищни групи и даже вече трима от учениците им са завършили XII клас. Понякога някои от децата се налага да вземат два класа за една година, защото не всички тръгват едновременно в немското и българското училище и се опитват да наваксат пропуснатото. Учениците са не само от Саарбрюкен, а от всички населени места в провинция Саарланд. Има и един от френския град Мец и петима от Люксембург. Повечето се обучават

присъствено в Саарбрюкен, но едно от децата от Люксембург е на 30% присъствено обучение, което означава, че идва на място 1 – 2 пъти в месеца. През останалото време е онлайн. Няколко са учениците, които се обучават 100% дистанционно, защото живеят далече, а в близките до тях училища липсва гимназиален курс.

В края на миналата учебна година МОН за първи път провежда онлайн тестове по БЕЛ за децата от българските училища зад граница. В Саарбрюкен някои от учениците правят тестовете в училище, а други от къщи, защото датите съвпадат с четири почивни дни. „Резултатите бяха отлични, но винаги остава съмнението дали някои родители не са се изкушили да помогнат на детето си у дома. В някои от тестовете имаше разминавания между съдържанието и това, което ние преподаваме. Но предполагам, че с времето нещата ще се изчистят – коментира моята събеседничка. – Имаше много изказвания от колеги, че тестовете са били елементарни. Искрено се надявам, че сега няма да се залитне в другата крайност и да ги направят много трудни. Добре е да се намери златната среда.“

Според нея е важно да се запази свободата на избор в преподаването в зависимост от учениците, тъй като училищата зад граница са много различни. Тя е категорична, че критерият за качеството на полученото образование е основният. Той се вижда по това колко деца, като се върнат в България, могат безпроблемно да продължат оттам, откъдето са спрели да учат зад граница. Както и по това колко деца са успели да изкарат сертификат за ниво на владеене на български език.

БУ „Васил Левски“ е член на Асоциацията на българските училища в чужбина и вече трета година е официален изпитен център към Департамента за езиково обучение на СУ „Климент Охридски“. Осем негови ученици са се явили и успешно са взели изпитите за сертифициране на познанията по български, както и четирима външни граждани.

Преки впечатления

Маргот Бер, почетен председател на немско-българското дружество „Приятели на България“:

Създадохме Дружеството преди 30 г., за да извършваме културен обмен между Пютлинген и България – художници, гжаз музиканти, писатели пътуваха чрез финансиране от Дружеството. До влизането на България в ЕС често организирахме благотворителни акции и осигурихме хуманитарна помощ на стойност 1,5 млн. евро за подпомагане на домове за сираци, училища и други институции, препоръчани ни от Съюза на жените в България. След влизането на България в ЕС се преустанови хуманитарната помощ, но пак през 2010 г. се подпомогна създаването на Българското училище тук, при условие че всички родители на учениците стават и членове на Дружеството. С членския внос и досега се подкрепят училища за слепи и за глухи деца в България. Училището е едно от най-ценните постижения на нашата българо-немска общност.

Мария Панчева, преподавател по география и БЕЛ в БУ „Васил Левски“ в Саарбрюкен:

Когато дойдохме в Саарбрюкен преди 13 г., синът ми беше на 5 и изпитвах огромна нужда той да учи български език, защото не можех да се справя сама въщи. Три години по-късно, когато гъщеря ми беше бебе и разбрах, че тук ще има българско училище, бях много щастлива и започнах да помагам всяка събота, а по-късно и да преподавам. Мотивирам ме каузата и децата, които те учат и вдъхновяват и те карат непрекъснато да се усъвършенстваш и да се чувстваш щастлив. Няма как да не си вътрешно горд и удовлетворен, като виждаш как посвещаваш нещо мъничко и то израства пред очите ти, виждаш резултата. Децата са толкова различни, на различна възраст, не са на едно ниво, особено тези от смесени бракове. Но постигнатите успехи те мотивират да продължаваш напред, защото виждаш, че има смисъл. Това са нашите деца и у тях трябва да има част от България.

Нина Крибел, родител на 17-годишен син и 9-годишна гъщеря – ученици в БУ „Васил Левски“:

В Саарбрюкен съм от 1998 г. и двете ми деца са родени тук. Но благодарение на училището могат да общуват на български с роднините от Добрич, което е най-хубавото. Въщи се говори основно на немски. Въпреки това исках да не загубят връзката с корените си. Защото езикът е мост към културата, бита, традициите и обичаите. И ако те не го овладеят, просто нямат шанса да опознаят другия свят, от който също са част. Да опознаят другата част от корена си. Изумена съм какъв огромен резултат може да се постигне с инвестиция на сравнително малко време. Голямо влияние оказват и педагогическите способности на учителите, умението им да опознаят децата, да събудят интереса им и да постигат успехи.